

ตอนที่ 2

ผลลัพธ์ของการที่เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรม — การรับสุขพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเรา

ข้อพระคัมภีร์: รม.5:1-11

I. การโปรดให้ชอบธรรมคือการดำเนินงานของพระเจ้าในการรับรองผู้คนตามมาตรฐานแห่งความชอบธรรมของพระองค์; ความชอบธรรมของผู้เชื่อนั้นมีใช้สภาพการณ์ที่พวกเขามีอยู่ในตนเอง แต่เป็นบุคคลหนึ่งที่พวกเขาได้เข้าสนิท นั่นคือตัวของพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่:

1. เมื่อเราเชื่อเข้าสู่พระคริสต์ เราก็ได้รับการอภัยบาปจากพระเจ้า (กจ.10:43) และพระเจ้าทรงสามารถโปรดให้เราชอบธรรม (รม.3:24, 26) โดยการทำให้พระคริสต์เป็นความชอบธรรมของเรา และโดยการให้เราสวมใส่พระคริสต์เป็นเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของเรา (ยชย.61:10; ลก.15:22; ยรม.23:6; ซคย.3:4).
2. ชีวิตคือเป้าหมายแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้า ดังนั้นการโปรดให้ชอบธรรมจึงเป็นการโปรดให้ชอบธรรม “แห่งชีวิต”; เราได้บรรลุถึงและสอดคล้องกับมาตรฐานแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าโดยการโปรดให้ชอบธรรมนี้ ดังนั้นบัดนี้พระเจ้าจึงสามารถแจกปันชีวิตของพระองค์ให้แก่เราได้ — รม.5:18.

II. ผลลัพธ์ของการที่เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมคือการรับสุขพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเรา — ข้อ 1-11:

1. ผลลัพธ์ของการที่เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมนั้นแปรสภาพเป็นรูปธรรมอยู่ในหกสิ่งที่มีมหัศจรรย์ — ความรัก (ข้อ 5), พระคุณ (ข้อ 2), สันติสุข (ข้อ 1), ความหวัง (ข้อ 2), ชีวิต (ข้อ 10), และสง่าราศี (ข้อ 2) — เพื่อเป็นการรับสุขของเรา; ข้อพระคำเหล่านี้ยังเปิดเผยถึงพระเจ้าตรีเอกภาพ — พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 5), พระคริสต์ (ข้อ 6), และพระเจ้า (ข้อ 11) — เพื่อเป็นการรับสุขของเรา.
2. พระเจ้าได้ทรงให้เราผู้เป็นคนบาปได้รับการโปรดให้ชอบธรรมโดยการตายแห่งการไถ่ของพระคริสต์ และทรงให้เราผู้เป็นศัตรูได้คืนดีกับพระองค์เอง (ข้อ 1, 10-11); ยิ่งไปกว่านั้น “ความรักของพระเจ้าได้เปล่งในใจของเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เราแล้ว” (ข้อ 5):
 - (1) แม้เราต้องพบความทุกข์ยาก, ความยากจน, และความหตุ แต่ความรักของพระเจ้าก็ยังคงมีอยู่ภายในเราโดยที่เราไม่อาจปฏิเสธได้; ถ้าจะคงอยู่ในเส้นทางแห่งชีวิต ซึ่งก็คือตัวของพระคริสต์เอง (ยช.14:6) เราก็จำเป็นต้องรักษาตนเองไว้ในความรักของพระเจ้า (ยด.20-21) ซึ่งก็คือตัวของพระเจ้าเอง (1ยช.4:8, 16).
 - (2) เราต้องพัฒนายุทธศาสตร์แห่งความรักที่พระเจ้าประทานแก่เราให้ลุกโชติช่วงดุจไฟ เพื่อให้เรามีวิญญาณที่เผาผลาญด้วยความรัก เพื่อจะมีชัยชนะต่อการตกต่ำของคริสตจักรในวันนี้; การพัฒนายุทธศาสตร์ของเราให้ลุกโชติช่วงดุจไฟคือการก่อตั้งความเคยชินในการฝึกฝนวิญญาณของเราอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เราคงอยู่ในการติดต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระวิญญาณนั้นที่อยู่ในวิญญาณของเรา—2ตธ.1:6-7; 4:22.
3. “เราจึงได้เข้าสู่ในพระคุณที่เรายืนอยู่นั้นโดยความเชื่อ” (รม.5:2); เมื่อเราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมโดยความเชื่อและยืนอยู่ในขอบเขตแห่งพระคุณ “เราจึงมีสันติสุขต่อพระเจ้า โดยองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (ข้อ 1):
 - (1) “การมีสันติสุข ‘ต่อ’” พระเจ้าหมายความว่า การเดินทางเข้าสู่พระเจ้าผ่านการโปรดให้ชอบธรรมโดยความเชื่อของเรานั้นยังไม่ครบถ้วน และเรายังคงอยู่บนหนทางในการเข้าสู่พระเจ้า; ถ้าว่าตามลูกาบทที่ 7 องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับผู้หญิงที่กระทำบาปซึ่ง “รักมาก” เพราะเธอได้รับการอภัยมาก (ข้อ 47-48) เพื่อให้ได้รับความรอดว่า ให้ “ไปสู่สันติสุขเถิด” (ข้อ 50, แปลตามตรง).
 - (2) เมื่อเราผ่านประตูแห่งการโปรดให้ชอบธรรมแล้ว เราต้องดำเนินบนหนทางแห่งสันติสุข (รม.3:17); เมื่อเราตั้งความคิดของเราอยู่ในวิญญาณ — โดยการเอาใจใส่วิญญาณของเรา, ใช้วิญญาณของเรา, สนใจวิญญาณของเรา, ติดต่อกับพระเจ้าผ่านวิญญาณของเราในการสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณของพระเจ้า, และดำเนินชีวิตอีกทั้งมีชีวิตเป็นอยู่ในวิญญาณของเรา — ความคิดของเราก็จะกลายเป็นสันติสุขที่ทำให้เรามีความรู้สึกทางภายในถึงการพักสงบ, การปลดปล่อย, ความสว่าง

สไว้, และการปลอมโยน (8:6).

III. ในขอบเขตแห่งพระคุณ เรามีพระเจ้าเป็นการไถ่อดและการไถ่เดินยินดีของเราเพื่อให้เราได้รับสุขและชื่นชมยินดี; การไถ่อดในพระเจ้ายังเป็นการ “ไถ่อดในความทุกข์ลำบากด้วย เพราะรู้ว่าการทุกข์ลำบากก่อให้เกิดความอดทน, ความอดทนก่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ, ความเชี่ยวชาญก่อให้เกิดความหวังใจ” — 5:3-4, 11:

1. อันที่จริงความทุกข์ลำบากคือการแปรสภาพเป็นรูปธรรมของพระคุณและเป็นการเยียมเยียนที่หวานชื่นของพระคุณ; การปฏิเสธความทุกข์ลำบากคือการปฏิเสธพระคุณ ซึ่งก็คือพระเจ้าในฐานะที่เป็นส่วนของเราเพื่อการรับสุขของเรา; ส่วนใหญ่แล้วพระคุณมาเยียมเยียนเราในรูปแบบของความทุกข์ลำบาก โดยการที่พระเจ้าทรงทำให้สรรพสิ่ง (ทุกคน, ทุกเรื่องราว, ทุกสถานการณ์, ทุกสภาวะแวดล้อม, และทุกสภาพแวดล้อม) รวมมือซึ่งกันและกันเพื่อให้เราได้รับประโยชน์ คือเพื่อให้เราได้รับพระคริสต์มากขึ้น ให้พระองค์ถูกกระทำเข้าสู่ในตัวเรา เพื่อเราจะถูกเปลี่ยนแปลงโดยระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่าและถูกถอดแบบตามพระฉายาของพระคริสต์ และเพื่อให้เราถูกนำเข้าสู่ฐานะแห่งบุตรอย่างครบบริบูรณ์ — 2กธ.12:7-9; รม.8:28-29.
2. ความทุกข์ลำบากส่งผลให้เกิดความอดทน และความอดทนจะก่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ ซึ่งก็คือคุณลักษณะที่ถูกทดสอบและคุณค่าที่ได้รับการรับรอง (ฟป.2:19-22); เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบกิตติคุณไว้กับ” เขาและผู้ร่วมงานของเขา (1ธซ.2:4); พระเจ้าทรงพิสูจน์, ตรวจสอบ, และทดสอบใจของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การประกาศกิตติคุณของพวกเขาจะไม่เป็นไปตามตัวของพวกเขาเองเพื่อจะเป็นที่ชอบใจมนุษย์ แต่เป็นมาจากพระเจ้าเพื่อให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์:
 - (1) 1 เปโตร 1:7 กล่าวว่า การทดสอบความเชื่อของเรานั้น “ล้ำค่ายิ่งกว่าการทดสอบทองคำที่ยังถูกทำลายไปได้ ถึงแม้ทองคำนั้นจะเคยผ่านการทดสอบด้วยไฟแล้วก็ตาม” ซึ่งเป็นไฟแห่งการทดสอบและความทุกข์ยาก; เมื่อทองคำที่เป็นแร่ดิบถูกเผาด้วยไฟที่หลอมให้บริสุทธิ์ มันก็จะเกิดคุณภาพซึ่งทุกคนรับรองได้อย่างง่ายดาย — มลค.3:3.
 - (2) องค์พระผู้เป็นเจ้าประสงค์ให้เราจ่ายราคาเพื่อได้รับพระองค์มาเป็นความเชื่อทองคำผ่านการทดลองอันร้อนแรง เพื่อให้เรามีส่วนในทองคำแท้จริง ซึ่งก็คือตัวของพระคริสต์เองในฐานะชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีพระนิสัยอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อการก่อสร้างพระกายของพระองค์; เช่นนี้เราจึงจะสามารถกลายเป็นคนประทีปทองคำอันบริสุทธิ์สำหรับการก่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่เป็นทองคำ — วว.3:18; 1:20; 21:18, 23; 2ปต.1:4.
 - (3) วิสุทธิชนบางคนก็รักองค์พระผู้เป็นเจ้าคิดว่าตนเองเหมาะที่จะทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพวกเขามีชีวิตและความสว่างอยู่ในระดับหนึ่ง แต่พวกเขายังคงเป็นเหมือนแร่ดิบ ขาดคุณภาพที่ได้รับการรับรอง ซึ่งคุณภาพที่ได้รับการรับรองนี้เกิดจากความอดทนในความทุกข์ยากและการทดสอบ; คุณภาพนี้ทำให้ผู้ที่ได้รับการหล่อเลี้ยงนั้นมีความสุข, หวานชื่น, และสบาย.
 - (4) เราทุกคนจึงต้องอธิษฐานว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดประทานการเป็นที่รับรองให้แก่ข้าพเจ้า”; องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เกิดสภาพการณ์ซึ่งจะก่อให้เกิดการเป็นที่รับรองขึ้นเพื่อเรา; แม้เราจะเป็นทาสของพระคริสต์ เรายังขาดการเป็นที่รับรอง; เรื่องนี้เป็นปัญหาต่อพระเจ้า, สร้างความเสียหายแก่เรา, และยังรบกวนใจวิสุทธิชนทั้งหลาย ตลอดจนบ้านของพระเจ้าด้วย; เราช่วยเหลือวิสุทธิชนด้วยความสว่างและของประทานของเรา แต่เราทำให้เขาบาดเจ็บเพราะเราขาดการเป็นที่รับรอง — มธ.24:45-51.
3. เรามีความหวังควบคู่ไปกับความเชี่ยวชาญนี้ (คุณภาพที่ได้รับการรับรองแล้ว) (รม.5:4) และเราไถ่อดเพราะเหตุความหวังใจในสง่าราศีของพระเจ้า (ข้อ 2):
 - (1) แม้ว่าเราจะยืนอยู่ในพระคุณและดำเนินอยู่ในสันติสุข แต่เรายังไม่ได้เข้าสู่สง่าราศีอย่างครบบริบูรณ์ ซึ่งก็คือตัวพระเจ้าเองที่ถูกสำแดงออกมา; “เหตุว่าการทุกข์ยากที่เบาบางชั่วประเดี๋ยวเดียวที่เราได้อยู่ในนั้น จะกระทำให้เรา มีสง่าราศีที่ใหญ่ยิ่งนิรันดร์ ซึ่งเหนือล้ำกว่านั้นอีกมากมายนัก” — 2กธ.4:17.
 - (2) พระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณได้ทรงเรียกให้เราเข้าไปในสง่าราศีที่นิรันดร์ของพระองค์ในพระคริสต์เยซู; ในที่นี้และเดี๋ยวนี้ เรากำลังรับสุขพระคริสต์ผู้ทรงอาศัยอยู่ในวิญญาณของเรามาเป็นความหวังอันสง่าราศีของเรา — 1ปต.5:10; 1ธซ.2:12; กซ.1:27; ฟป.3:21.

- (3) องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงนำพวกเรา ซึ่งเป็นบุตรมากมายของพระองค์เข้าสู่สง่าราศีโดยการแบ่งแยกเราให้บริสุทธิ์ทุกวัน (ฮบ.2:10-11) และเราก็กำลังถูกเปลี่ยนแปลงจากสง่าราศีระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งทุกวัน โดยการรักษาใจของเราให้หันสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อมาแลดูสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ (2กธ.3:16-18; 4:6ข).
4. ขณะที่เราได้รับสุขพระคริสต์ในความทุกข์ยากของเรา เราก็กำลังได้รับความรอดในชีวิตของพระองค์ เพื่อให้เป้าหมายทางอินทรีย์ภาพแห่งความรอดอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ ซึ่งก็คือการก่อกำเนิดและก่อสร้างพระกายทางอินทรีย์ภาพของพระคริสต์ ซึ่งถูกสำแดงออกมาในคริสตจักรท้องถิ่น ที่ซึ่งเราได้รับสุขพระคุณอันอุดมสมบูรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และที่ซึ่งพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงเหยียบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของเรา เพื่อการสำแดงอันสง่าราศีของพระองค์และเพื่อการแสดงชัยชนะของพระองค์ — รม.5:10; 12:5; 16:1, 4-5, 16, 20.